

ŠKOLITELSKÝ POSUDEK NA MAGISTERSKOU PRÁCI VERONIKY ŠVECOVÉ POSTUP LIVE CINEMA V SOUČASNÉM LOUTKOVÉM DIVADLE

Veronika Švecová se ve své magisterské práci zabývá využitím live cinema v loutkovém divadle. Zkoumá tedy fenomén, který se v české loutkářské praxi etabluje teprve nedávno, přesto se ale za tu krátkou dobu objevil už v mnoha inscenacích. Průsečíkem Švecové práce je zájem o to, co integrace live cinema loutkovému divadlu přináší a nakolik ovlivňuje nebo proměňuje jeho medialitu. Zkoumá, jestli se jedná o postup, který rozvíjí specifika loutkového divadla anebo naopak přesahuje dosavadní chápání loutkového divadla a mohl by implikovat nový divadelní žánr, příp. druh.

Samotná práce je rozdělená do 2 rozsáhlých částí. V první z nich se Švecová věnuje vymezení pojmů loutkové divadlo a live cinema, které předpokládalo v obou případech poměrně erudovanou rešerši. Kladně v této části vnímám i rozhodnutí analyzovat tvorbu live cinema v současné české činoherní divadelní praxi, která Švecové následně umožňuje komplexnější srovnání s přístupy a postupy v oblasti loutkového divadla.

Druhá část mapuje dosavadní tvorbu live cinema v českém loutkovém divadle, představuje tvůrce, kteří se jí věnují, a především předkládá rozsáhlou analýzu několika inscenací, na jejímž základě Švecová následně vymezuje možné principy a použití live cinema v současné české loutkářské praxi. Za klíčové přitom vnímám to, že Švecová nahlíží využití live cinema z divadelní perspektivy, to znamená, že vnímá využití filmového média v jednotlivých inscenacích na pozadí divadelní události, v kontextu bezprostřednosti a interaktivity divadelního média (bezprostřední snímání, bezprostřední postprodukci nebo bezprostřední recepci, která může vstupovat i do vytváření filmového obrazu, lze pak z určitého pohledu vnímat jako amplifikaci filmového média).

Závěrem Švecová konstatuje, že live cinema v loutkovém divadle nezakládá nový druh nebo žánr, nýbrž je postupem, prostředkem: „*Live cinema v mnoha případech loutkářům umožňuje amplifikovat ustálené loutkové principy. [...] Použití live cinema v loutkovém divadle zcela organicky zapadá do vývoje loutkářské práce. Podobně jako loutkáři napříč historií objevovali a osvojovali si různé technologie pro práci s materiálem, prostorem a hmotou, zapojují do svých inscenací i filmové médium, a to i v takto vyhraněné formě bezprostředního synchronního snímání a promítání.*” (s. 59-60). A dále: „*Aniž bychom tedy loutkové divadlo museli výrazně redefinovat, nebo hledat nové termíny či označení, lze jen s drobnou úpravou vzpomínané definice prohlásit, že live cinema může v některých případech fungovat jako loutkářský princip a dokonce naplnit podstatu definice loutky jako funkce.*” (s. 64). Považuji

tento závěr za velmi důležitý, podepřený erudovanou analýzou současných inscenací může hrát klíčovou roli pro další teoretickou reflexi loutkového divadla.

Celkově hodnotím vedení práce velmi pozitivně. Švecová průběžně výzkum konzultovala, zapracovávala jednotlivá doporučení a vlastní text práce je na dobré jazykové i stylistické úrovni. Práci vnímám také jako příslib do budoucna, že bude Švecová zvolené témata i dále sledovat a rozvíjet potenciál, který její magisterská práce skýtá.

Práci doporučuji k obhajobě.

V Praze, dne 30. 5. 2022

MgA. Vít Neznal Ph.D